

УДК 614.27

В. О. БОРИЩУК, канд. фарм. наук, доцент

Національна медична академія післядипломної освіти ім. П. Л. Шупика

ВШАНОВУЄМО ПАМ'ЯТЬ Б. П. ЄГОРОВА – КОЛИШНЬОГО КЕРІВНИКА АПТЕЧНОЇ СЛУЖБИ М. КИЄВА

23 грудня 2011р. у приміщенні Національної медичної бібліотеки, що розташована в м. Києві по вул. Толстого, 7, відбулася науково-практична конференція, присвячена вшануванню пам'яті та використанню професійної спадщини Бориса Павловича Єгорова – першого керівника Київського міського аптечного управління.

Конференція відбулася завдяки взаємодії і зусиллям вчених Національної медичної академії післядипломної освіти ім. П. Л. Шупика та Національного медичного університету ім. О. О. Богомольця М. С. Пономаренку, М. Л. Сятині, Д. С. Волоху, В. О. Борищуку та керівництву комунального підприємства «Фармація» Київської державної адміністрації: О. П. Гудзенку (генеральний директор підприємства), В. В. Руденку (перший заступник генерального директора підприємства), О. І. Клімову (заступник генерального директора підприємства).

Зі спогадами виступили: Г. М. Менжерес – тодішній заступник голови Київського міськвиконкому, А. Л. Бойко, що прийняв естафету керівництва аптечною службою від Б. П. Єгорова, В. В. Семенюк – багаторічний керівник аптеки № 27, Я. А. Бурковський – колишній завідувач аптечної бази, В. С. Предко – колишній начальник відділу кадрів аптечного управління, д-р фарм. наук О. О. Цуркан та інші.

На місці поховання Б. П. Єгорова на Байковому кладовищі було покладено квіти.

Після закінчення конференції професійні актори м. Києва виступили з творчим концертом, присвяченим пам'яті Б. П. Єгорова.

Нижче опубліковано доповідь на конференції В. О. Борищука [1–14].

ВШАНУЙМО ПАМ'ЯТЬ Б. П. ЄГОРОВА – ПЕРШОГО КЕРІВНИКА КИЇВСЬКОГО МІСЬКОГО АПТЕЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Ключові слова: професійна спадщина, вшанування пам'яті, становлення і розвиток аптечної служби столиці

Дозвольте мій виступ, присвячений 85-річчю від дня народження і вшануванню пам'яті Єгорова Бориса Павловича, розпочати словами видатного українського поета – лірика Максима Тадейовича Рильського:

*«Що з серця йде, то вічним стане
В століття перелетється мить
Служи народу...
Йому бо тільки й варт служити.»*

Ми зібралися з вами, щоби вшанувати пам'ять Б. П. Єгорова, його самовіддану працю на професійній ниві першого керівника Київського міського аптечного управління, говорити про необхідність використання професійної спадщини наших славних попередників сучасними поколіннями фармацевтичних працівників, щоб запобігти помилкам, забезпечити належний рівень медикаментозного забезпечення населення і лікувальних закладів столиці.

Разом з колегами у різних областях країни ми вже провели 14 науково-практич-

них конференцій з вшанування пам'яті наших попередників – керівників аптечної служби, за участю і під керівництвом яких була вибудована аптечна служба, краща в колишньому Союзі, та видали 4 книги спогадів.

Без перебільшення можна сказати, що життя і діяльність наших попередників – славних синів і доньок України, їх спадщина – це дійсно наше професійне і духовне багатство, яким повинні пишатися і користуватися сучасники.

Своєю відданістю справі, професійністю та талантом вони зберігали і примножували традиції вітчизняної фармації.

25 грудня 2011 р. виповнюється 85 років від дня народження колишнього керівника аптечної служби столиці Б. П. Єгорова.

Б. П. Єгоров був першим керівником новоствореного міського аптечного управління столиці.

Працювати першим керівником аптечної служби м. Києва, де функціонують всі державні та владні структури, де розвинуті заклади охорони здоров'я республіканського і міського підпорядкування, де високий освітній рівень населення, було дуже непросто. Потрібно було не тільки організувати належним чином лікарське обслуговування, а й забезпечувати амбіції владних структур, населення і т. п.

Тому дослідження професійної діяльності Б. П. Єгорова, що очолював майже 12 років аптечну службу м. Києва, має наукове і практичне значення.

Він зумів створити прекрасну команду управлінців, які продовжили кращі традиції, вибудували ефективну систему лікарського забезпечення, що відповідає столичним вимогам.

Борис Павлович мав високу довіру серед керівників аптек, рядових аптечних працівників міста.

Слід зазначити, що зрозуміти сильну особистість завжди непросто, тому до талановитих, відданих справі керівників люди тягнуться спочатку серцем, а потім вникнувши і зрозумівши сутність їх професійної діяльності, сприймають розумом.

Вивчення діяльності Б. П. Єгорова і його колег-сучасників, працівників аптечної служби Києва – це, по суті, двері у професійний світ людей з високою духовністю і моральними чеснотами.

Тому хочу наголосити, що наша конференція – це не тільки вшанування пам'яті Б. П. Єгорова, а і всіх його колег – наших попередників, провізорів і фармацевтів, що вірно служили народу, створювали сучасну аптечну мережу, будували прекрасні аптечні заклади. Як і Б. П. Єгоров, це були віддані своїй професії фахівці, з великою відповідальністю, високими моральними чеснотами. Відомо, що без минулого не має майбутнього, а хто володіє минулим, тієї буде володіти майбутнім.

У програмі конференції хочемо розповісти про Б. П. Єгорова, – людину у всіх його людських проявах, без ідеалізації і без демонізації, розповісти про час і людей, які з ним працювали, про людські характери та атмосферу в аптечній мережі столиці: в окремих аптечних колективах, про особистості яскравих за своїми людськими рисами, професійністю, талантом і нарешті, розповісти про дух тієї епохи, в якій Борис Павлович і його колеги жили, творили і працювали.

Хочу наголосити на тому, що наша конференція це також і пам'ять про Ольгу Іванівну Шевчук, яка була керівником Київського обласного аптечного управління, якому підпорядковувалась аптечна мережа Києва, до створення міського аптечного управління у 1985 році.

Це і пам'ять про В. Г. Бабяк, прекрасного організатора і чудову людину – колишнього заступника начальника аптечного управління, яка була однією із символів та душею міського аптечного управління і аптечної мережі столиці, – символом їх динамічного поступу вперед.

Ми повинні зробити все, щоб сучасні покоління фармацевтичних працівників з пошаною ставилися до традицій, знали своїх попередників, свою історію.

На нашу думку, це один із чинників подальшого раціонального розвитку аптечної служби, попередження помилок, виправлення деформації в її роботі.

Життєвий і професійний шлях Б. П. Єгорова багато в чому типовий для працівників фахівців, що вийшли з народу, які своєю наполегливою працею, відданістю справі змогли досягти професійних висот та найвищого кар'єрного зросту, мали мужність бути самими собою, зберігати особисту гідність, чесність і порядність, заслужити авторитет своїх колег в апараті аптечного управління та аптечній мережі, серед керівників і рядових аптечних працівників.

Великий і особистісний вклад Б. П. Єгорова у розвиток фармації столиці. Безумовно, його заслугою було створення ефективного апарату аптечного управління, укомплектування ключових посад професіоналами і відповідальними працівниками, які змогли самостійно і своєчасно вирішувати всі питання роботи аптечної мережі і організації лікарського забезпечення населення.

Призначення Б. П. Єгорова на посаду начальника Київського міського аптечного управління і його майже 12-річна діяльність на цій посаді збігається з бурхливим будівництвом нових житлових масивів, а саме: Троєщини, Лівого берега, Виноградаря, Позняків, Теремків. Це потребувало створення соціальної інфраструктури, зокрема будівництва аптек.

Борис Павлович і його команда з честю справилися з цією проблемою. Нові аптеки за типовими проектами були відкриті у всіх мікрорайонах нових житлових масивів. При цьому аптеки відкривалися в комплексі з іншими закладами: лікарнями, поліклініками, поштою, майстернями побутового обслуговування населення, що забезпечувало комфортні умови та доступність лікарської допомоги населенню, що проживало в цих районах. Більшість із побудованих в той період аптек і нині функціонують.

За розрахунками, за 12 років діяльності Б. П. Єгорова було відкрито 60 нових аптек.

Позитивної оцінки заслугоює робота зі зміцнення матеріально-технічної бази: розширення виробничих приміщень діючих аптек, модернізація залів обслуговування населення, оснащення їх сучасними спеціалізованими меблями для індивідуального виготовлення. Аптеки № 1, № 7, № 4, № 15, № 20, що розміщені в центрі міста, по суті стали окрасою столиці, а за рівнем організації роботи – зразковими аптеками, а аптека № 7 навіть була затверджена школою передового досвіду республіканського значення.

Безумовно, заслугою Б. П. Єгорова та його команди було вирішення проблем будівництва за державні капіталовкладення аптечної бази в м. Києві по вул. Пшенична, площею близько 20 тис. м².

У той час, коли ліки надходили з різних регіонів великої країни, причому значна частина із них надходила кілька раз на рік або один раз у квартал, наявність достатньої кількості складських приміщень мала стратегічне значення для медикаментозного забезпечення населення.

Слід відмітити, що після створення міського аптекоуправління, аптечні склади знаходились у різних пристосованих приміщеннях і тільки героїзм складських працівників складу та їх керівника В. І. Загаби давав змогу зберігати медикаменти та забезпечувати ритмічне постачання аптек і лікувальних закладів.

Побудована аптечна база давала змогу збільшити ввіз медикаментів та поліпшити постачання ними аптечної мережі.

Б. П. Єгоров був працьовитим на всіх посадах кар'єрного зросту. А його життєве кредо було – «роби добро і не пам'ятай зла». А завдяки своїм кращим людським якостям, шанобливому ставленню до людей він зміг створити сильні аптечні колективи, які працювали на рівні столичних вимог і як зараз кажуть – вимог столичних стандартів.

Б. П. Єгоров мав надзвичайно сильну ауру доброти і доброзичливості. Незважаючи, на перший погляд, на такий грізний вигляд, бо Борис Павлович мав зріст майже

два метри і сильний, ніби громовий голос, він викликав абсолютну довіру до своєї особистості, бажання розповісти йому і поділитися з ним своїми проблемами, співпрацювати з ним, просто по людські спілкуватись. При цьому, якщо це було можливо, проблеми співрозмовника вирішувались без тяганини, а якщо було об'єктивно неможливим вирішити проблему відразу, то співрозмовник був впевнений, що його справа, його проблеми будуть вирішені протягом найближчого часу.

Коли ж йшлося про особисте найзаповітніше, то колеги, підлеглі добре знали, що все залишиться між ними, що вони отримають розуміння і підтримку. Характерним для Бориса Павловича була уважність до особистих проблем своїх підлеглих, вміння підтримати їх у важкий період.

Б. П. Єгоров був за природою людиною розсудливою, професійно грамотною. У стосунках з колегами був надзвичайно витриманим. З ним можна було дискутувати, захищати своє бачення проблеми, говорити не тільки про те, що він хотів би почути. До нього завжди можна було прийти з будь-яким питанням, проблемою, яка хвилювала і не вирішувалась. І він ніколи не ухилився від відповіді. Нерідко він міг вибудувати розмову так, що співрозмовник міг сам прийняти рішення. Його підтримка, довіра, уважність формували у співрозмовника впевненість в тому, що він на правильному шляху. І така підтримка у багатьох випадках була вирішальною – працівник уже не міг повернути назад, а сумніви зникали, бо авторитетний керівник Борис Павлович вірив у працівника, його професійність, силу, вміння вийти із складної ситуації.

У пам'яті колег Б. П. Єгоров залишився прикладом керівника, що вмів організувати колектив для вирішення проблем та поставлених завдань. Будучи сам трудоголіком, він вимагав у підлеглих відповідальності, дотримання дисципліни.

Його діяльність на посаді керівника аптечної служби міста була плідною, несла позитивний заряд для утвердження професійності та відповідальності за забезпечення населення ліками.

Як свідок і учасник професійного життя того періоду стверджую, що фармацевтичних працівників об'єднувала любов до професії, самовіддача інтересам фармації, професійна відповідальність за доручену справу.

Б. П. Єгоров найбільше цінував у колег професійність, надійність і щирість, чесність і порядність у стосунках. Саме на цих базових моральних і людських цінностях створював команду в апараті аптечного управління, прагнув формувати таку саму атмосферу і в аптечних колективах міста.

Б. П. Єгоров був надзвичайно відповідальним за виконання доручень керівництва, за виконання даного їм слова, що, безумовно, допомагало вирішувати проблеми аптечної мережі й отримувати обладнання та будівельні матеріали для аптечних приміщень, для відкриття нових аптек.

На мою думку, важливо говорити про кращі людські та професійні риси наших попередників, щоб розуміти, хто вони, якими вони були і чому ми повинні пам'ятати про них і чи ми, що нині живуть, достойні їх високих моральних чеснот.

У значній мірі вони – наші попередники, які відійшли у вічність – це відображення нас самих, бо інша річ оцінювати зараз їх вчинки, і друга – як тоді їх сприймали, коли людина перебувала на високій посаді керівника і чи ми тоді були такі принципові, як сьогодні.

Єгоров Борис Павлович народився 25 грудня 1926 р. в с. Петрівська Гірка Лугинського р-ну Ленінградської обл., в селянській сім'ї, хоча в анкетах у графі соціальне положення писав «із робочих».

У 1940 р. закінчив 6 класів і поступив до ремісничого училища зв'язку м. Луги.

У 1941 р. училище було евакуйовано до м. Ленінград.

У квітні 1943 р. був призваний в армію, де прослужив до листопада 1957 р. Брав участь у боях у складі військових підрозділів 3-го Українського фронту.

У 1949 р. поступив в Київське військово-медичне училище, яке закінчив в 1952 р. З верес-

ня 1952 р. по березень 1953 р. працював у цьому самому училищі курсовим офіцером.

У березні 1953 р. був направлений для проходження подальшої військової служби у 42-у Повітряну армію на посаду начальника аптеки бази обслуговування.

У 1955 р. поступив на навчання до військово-фармацевтичного факультету Харківського фармацевтичного інституту.

У 1957 р. наказом міністра оборони СРСР факультет було реформовано і він перейшов на навчання на 3-й курс Харківського фармацевтичного інституту.

У 1960 р. Б. П. Єгоров закінчив інститут і одержав вищу фармацевтичну освіту, у цьому самому році був призначений на посаду завідувача аптеки № 77 с. Ворзель Київської області.

У січні 1965р. був переведений на посаду завідувача центральної районної аптеки Києво-Святошинського району Київської області.

У жовтні 1965 р. переведений на посаду керуючого центральним аптечним складом аптечного управління Київського облздороввідділу.

У грудні 1975 р. наказом по Міністерству охорони здоров'я призначений керуючим аптечного управління відділу охорони здоров'я виконкому Київської міської ради народних депутатів. У 80-х роках аптечні управління були підпорядковані виконкомам обласних, а в Києві і Севастополі – виконкомам міських рад народних депутатів і їх керівники називалися начальниками аптечних управлінь відповідних обласних (міських) виконкомів.

Б. П. Єгоров за бойові та трудові заслуги був відзначений високими урядовими нагородами:

– 1945 р. – медаллю «За победу над Германией в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.»;

– 1948р. – медаллю «XXX лет Советской армии и флота»;

– 1954р. – медаллю «За боевые заслуги»;

– 1966р. – медаллю «За трудовую доблесть»;

– 1967р. – медаллю «Двадцать лет победы в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.».

Б. П. Єгоров – росіянин за національністю, зі слов'янським менталітетом, він пам'ятав про свою малу батьківщину – місце, де він народився, але це не применшувало його любові до України, яка стала йому матір'ю, де найшов вірну кохану дружину, створив сім'ю, любив людей, українські звичаї, і люди любили його. Цей приклад адаптації, дружби людей різної національності важливий і пізнавальний. Він вчить, що люди різних національностей можуть жити в любові та в мирі – і це актуально і в наш час.

Історія життя Б. П. Єгорова, як і в кожній людини, складається із успіхів і невдач.

Хоча Борис Павлович, безумовно, був успішним керівником і успішною людиною, але як в кожній людини, життя складається не тільки з успіхів, а й приходиться долати труднощі. І в Бориса Павловича на життєвій дорозі і в професійній діяльності їх було не мало.

Не просто було пройти шляхами Вітчизняної війни, але він вижив і пішов далі, створив сім'ю і отримав освіту, пройшов всі кар'єрні сходинки в професії – від завідувача аптеки до керівника аптечної служби столиці України.

Важко захворіла дружина Ольга і пішла з життя, залишивши двох неповнолітніх доньок, яких потрібно було піднімати.

Немало було проблем і по службі у першого керівника створеного Київського міського аптечного управління, бо першому завжди складніше. Він переміг.

Тому є всі підстави говорити, що історія життя і професійної діяльності Б. П. Єгорова – це історія перемоги сили і духу над обставинами, вміння виживати, виживати і жити, жити і віддано працювати та досягати позитивних результатів.

Наради, що проводив Б. П. Єгоров з аптечними працівниками і фахівцями апарату аптечного управління характеризувались вмінням виділяти головну проблему, при-

слухатись до думки колег, визначити шлях до вирішення проблем.

Лібералізм характеру Б. П. Єгорова, доброзичливість, природний розум, знання людей, лідерські риси його сутності дозволили бути успішним керівником.

Отже, на нас з вами покладено моральний обов'язок передати нинішньому поколінню фармацевтичних працівників розуміння ролі попередніх поколінь, окремих особистостей у розбудові і становленні фармації, розуміння професійної відповідальності, людської доброти, взаємоповаги, шани і увіковічення пам'яті наших колег, що відійшли у вічність, поваги до тих, що живуть поряд з нами, – як надзвичайно важливих духовних і моральних цінностей нашої професії та взагалі для роду людського.

Сьогодні на нашій конференції справедливим буде вшанувати пам'ять колег, з якими довгі роки безпосередньо працював Б. П. Єгоров і які вже також відійшли у вічність.

Це, безумовно, В. І. Загаба – перший керівник і будівничий міської аптечної бази, В. І. Дьоміна – завідувачка аптеки № 60, З. Г. Єроміна – перша завідувачка аптеки № 1, Р. І. Александрович – завідувачка аптеки № 7, М. П. Кузьміна – завідувачка міжлікарняної аптеки, побудованої за індивідуальним проектом на території «Медгородка», А. П. Коробко – завідувачка аптеки № 102, Н. Д. Москаленко – завідувачка гомеопатичної аптеки № 12, М. С. Ткаченко – завідувачка аптеки № 16, Т. О. Сидоренко – завідувачка аптеки № 28 і багато-багато інших.

Надзвичайно цінним є те, що ще велика кількість спеціалістів, які працювали разом з Б. П. Єгоровим, живуть серед нас, є носіями кращих традицій вітчизняної фармації, донедавна працювали в аптечних колективах і передавали досвід молодим працівникам, а дехто і нині успішно працюють.

Це А. Л. Бойко, що прийняв трудову естафету від Бориса Павловича і довгі роки після нього очолював міське апеткоуправління, К. Д. Пушкуце – завідувач аптеки № 114, В. В. Семенюк – завідувач аптеки № 27, А. В. Стручева – завідувачка аптеки № 4, К. Г. Євтушенко – завідувачка аптеки № 1, Я. А. Бурковський – довгорічний завідувач аптечної бази.

Честь Вам, колеги і друзі!

Вшануймо доньок Бориса Павловича Наталію і Світлану. Наталя приїхала з м. Володимира з Росії, зараз присутня на нашій конференції. Вшануймо племінницю Бориса Павловича І. О. Іванову, яка присутня в цьому залі й сприяла проведенню конференції.

Разом з пам'яттю про наших попередників, надзвичайно важливо, щоб ми з повагою ставилися до своїх колег і за їх життя, а не тільки після смерті віддавали їм нашу шану. Необхідно підтримувати їх морально, а за необхідності й матеріально, створювати атмосферу пошани в колективах, де вони працювали або працюють та в суспільстві в цілому.

Слова вдячності та поваги заслуговують керівники аптечної мережі, рядові працівники, які живуть серед нас, працюють в аптеках, тобто наші сучасники.

Сучасна фармація – це процес багато в чому індустріальний, поточний і фахівець, задіяний в цьому процесі, мусить піддаватися цьому ж таки індустріальному процесу і, образно говорячи, просувати, а по суті, вміти реалізовувати ліки, і повсякчасно збільшувати їх продаж. Звичайно, до сьогодення не все можна взяти з попереднього досвіду. Але кращі традиції вітчизняної фармації – відданість професії, відповідальність, професійність – нам необхідно продовжити.

Ми, суцільні, повинні пам'ятати про нашу відповідальність перед минулим і майбутнім. Ми – єдина фармацевтична сім'я – єднаємось. Не допускаймо в наші серця образ один на одного. Бо суть життя можна виразити словами поета Ольги Берггольц: «Вот видно приходит пора звездопада и, кажется время навек разлучаться. А я лишь теперь понимаю, как надо любить и жалеть, прощать и прощаться».

Не скупімося на добрі слова і добрі поступки один до одного. Проявляймо щоденну турботу і доброту, це допоможе наповнювати змістом наше життя. І це повинно стати надбанням кожного аптечного колективу. В кожному аптечному закладі необ-

хідно вшановувати заслужених працівників, тих, що працюють, та і тих, хто раніше працювали, а нині перебувають на пенсії, які присвятили своє життя нашій славній професії, славній фармації.

Наша пам'ять – геніальний редактор.

Особливо коли йдеться про тих, хто відійшов у вічність. Пам'ять фіксує перш за все світлі, чудові сторінки буття наших друзів, колег. Ті, кого з нами немає, ніби запо-відають нам: усміхніться, я вам вдячний за пам'ять, цінуйте кожен мить життя, воно – прекрасне. Вмійте радіти життю.

Дякую Вам всім за увагу.

Слава Україні!

В И С Н О В К И.

1. Результати діяльності наших славних попередників, в тому числі і Б. П. Єгорова, на фармацевтичній ниві, їх спадщина – це професійне надбання, яким можуть пишатися і користуватися сучасні покоління аптечних працівників.

2. Вшанування пам'яті видатних особистостей – провізорів і фармацевтів, що відійшли у вічність – моральний обов'язок сучасників.

3. Кращі традиції вітчизняної фармації повинні використовуватись для її подальшого раціонального і професійного розвитку.

1. *Борищук В. О.* Федір Кирилович Доманюк у діалозі з сучасністю: Особистість організатора аптечної справи Рівненщини // *Фармац. журн.* – 2004. – № 3. – С. 9–15.

2. *Борищук В. О.* Про значення професійної спадщини видатного організатора аптечної справи П. І. Заєрка. // *Фармац. журн.* – 2004. – № 3. – С. 9–15.

3. *Борищук В. О.* Професійна спадщина Віктора Степановича Черниша – та її значення для подальшого розвитку фармацевтичної галузі України // *Фармац. журн.* – 2005. – № 5. – С. 58–62.

4. *Борищук В. О.* Значення професійної спадщини Н. С. Московець – видатного організатора аптечної справи – для подальшого розвитку фармацевтичної галузі України // *Фармац. журн.* – 2007. – № 6. – С. 57–64.

5. *Борищук В. О.* Професійна спадщина М.Ф. Іваницької – на службі сучасної фармації // *Клінічна фармація, фармакотерапія та медична стандартизація.* – 2009. – № 1,2. – С. 143–147.

6. *Борищук В. О.* Шершун В. П. – талановитий організатор аптечної справи і видатна особистість! // *Клінічна фармація, фармакотерапія та медична стандартизація.* – 2009. – № 3–4. – С. 94–98.

7. *Борищук В. О.* Федір Кирилович Доманюк; – К.: Вища школа, 2009 – С. 152.

8. *Борищук В. О.* Любов Олександрівна Семикіна. – К.: Вища школа, 2010. – С. 152.

9. *Борищук В. О.* Ната Семенівна Московець. – К.: Фенікс, 2011. – С. 165.

10. *Борищук В.О.* Пам'ятаємо і шануємо В. Г. Бабяк – талановитого організатора фармацевтичної справи, непересічної особистості і колеги // *Фармац. журн.* – 2010. – № 6. – С. 12–19.

11. *Бурчинський Г. И., Передерий В. Г.* Киевская школа терапевтов. – К.: Вища школа, 1991. – С. 115.

12. *Голяченко А.О., Романюк В.М.* Проблеми української історії медицини та фармації // *Вісник соціальної гігієни та організації охорони здоров'я України.* – 2002. – № 1. – С. 83–85.

13. *Ляшенко М. А.* Василь Прокіпшин – патріарх фармації. – К.: Бібліотека українця, 2004. – С. 176.

14. *Степанова Э. Ф.* Научная технологическая школа профессора И. А. Муравьева // *Фармація.* – 2011. – № 1. – С. 53.

Надійшла до редакції 18.06.2012.

В. А. Борищук

ЧТИМ ПАМЯТЬ Б. П. ЕГОРОВА – БЫВШЕГО РУКОВОДИТЕЛЯ АПТЕЧНОЙ СЛУЖБЫ Г. КИЕВА

Ключевые слова: профессиональное наследие, уважение к памяти, становление и развитие аптечной службы столицы

РЕФЕРАТ

В статье проанализирована профессиональная деятельность Б. П. Егорова на посту первого руководителя Киевского городского аптекоуправления, где он проработал свыше 12 лет. Подчеркнуто, что деятельность наших славных предшественников, в том числе и Б. П. Егорова, на фармацевтической ниве, их наследие – это профессиональное богатство, которым могут гордиться и использовать современные поколения аптечных работников. Почитание памяти выдающихся личностей, провизоров и фармацевтов, которые ушли в вечность – моральная обязанность современников.

V. A. Borischuk

WE ARE REMEMBERING THE MEMORY OF B. P. YEGOROV – THE FORMER HEAD OF PHARMACY SERVICE IN KIEV

Key words: professional heritage, respect for the memory, the formation and development of pharmacy service of the capital

SUMMARY

Professional activity of B.P.Yegorov as the first head of the Kyiv pharmacy management, where he worked for over 12 years is analysed in the article. It is shown that the activity of our glorious predecessors, including the BP Egorova, in the pharmaceutical field, and their legacy – is a professional wealth, which can be proud of and used by the modern generation of pharmacists. Honoring the memory of prominent personalities of pharmacists, who have gone into eternity - a moral obligation of their contemporaries.